

de efter Murens fald, nemlig i den situation, at man spørger: Skal vi overhovedet åbne mod Øst- og Centraleuropa? Man giver mulighed for en diskussion, som går i en negativ retning, og jeg mener, det ikke mindst på grund af vores placering i Europa ville være en katastrofe for Danmark, hvis det igen kom til en diskussion om Øst- og Centraleuropaåbningen og den sikkerhedspolitiske indfaldsvinkel. Deri er jeg enig med adskillige ordførere.

Hvis udviklingen pludselig blev rullet tilbage, så man sagde, at nu skulle vi rent sikkerhedspolitisk koncentrere os om et andet sted, ville det efter min mening være nationalegoistisk, hvis jeg må sige det sådan. Set fra et nordisk synspunkt, et dansk synspunkt, et svensk synspunkt, et finsk synspunkt, et tysk synspunkt ville det være en katastrofe, og det er det, CD frygter. Slår vi ikke til nu, siger vi ikke ja til Amsterdam, og får vi ikke processen med åbningen i gang nu, spiller vi fandango med den og risikerer, at den slet ikke bliver til noget, og dermed render vi ind i alle de sikkerhedsproblemer, som kan blive en realitet. Jeg mener, at man hos negativisterne, som jeg vil kalde dem, overser den politiske proces, der ligger bag åbningen mod Øst- og Centraleuropa i EU-fællesskabet, og at man tror, det hele har noget med jura at gøre.

I CD mener vi også, det er vigtigt, at alle de nye lande, der gerne vil optages i Fællesskabet, alle sammen får følelsen af, at de både er velkomne og er med i en proces, og derfor støtter vi 100 pct. regeringens ønske om, at forhandlingerne skal starte med alle landene på én gang. Men vi må også sige – og det har regeringen vel også mere end antydnet – at det ikke betyder, at alle landene skal være færdige på én gang. Det ville være et urealistisk krav at stille. Det er helt logisk, at man starter samtidig, men nogle bliver tidligere færdige end andre, og det kan måske også skyldes overgangsordninger, og hvad ved jeg. Sådan er det naturligvis.

I CD støtter vi meget føroptagelsesstrategien, og vi vil godt opfordre regeringen til at styrke og støtte alle de instrumenter, der overhovedet kan tænkes at være nødvendige, for at de nye lande rent politisk kan blive indlemmet i EU-fællesskabet. Om det skal være konsultationer eller fælles møder, eller hvad ved jeg, skal jeg ikke blande mig i her, men bare sige, at for os er det utrolig vigtigt at få slået fast, at de er en del af og skal føle sig som en del Fællesskabet, de

senere ønsker at kunne blive fuldgældige medlemmer af.

Flere ordførere har rejst spørgsmålet, om der er råd til det, osv., og svaret har været: Det har vi, vi har ikke råd til at lade være med at åbne mod Øst- og Centraleuropa! Jeg vil i al stilfærdighed bare sige, at det er jeg enig i, og jeg mener, vi her i Danmark f.eks. er nødt til at tage en diskussion om åbningen, der også omfatter det spørgsmål, om der vil blive flyttet arbejdspladser. Det kan godt være, det sker, men flytter arbejdspladserne ikke også, hvis de lande er uden for Fællesskabet? Er det ikke sådan, at virksomheder allerede i dag flytter til Polen og til andre lande? Jo, men forskellen er jo, at som medlemmer skal de lande følge en række regler, vi også har, og dermed ville konkurrencen blive fair, mens det i dag er jungleloven, der hersker.

Jeg mener også, det bliver vigtigt at få slået fast i den debat, der kommer, at vi ikke har råd til at lade være med at udvide mod øst – ikke kun af sikkerhedspolitiske, men også af økonomiske grunde. Jeg mener, det er meget vigtigt at få slået fast, at hvis Danmark sørger for, at EU siger nej til udvidelsen – og det kan vi gøre ved at sige nej til Amsterdamtraktaten – vil det føre til en økonomisk stagnation i Øst- og Centraleuropa, der vil føre politisk fanatisme med sig. Den historiske udvikling i Europa viser, at det vil blive resultatet, og det vil være en skuffelse, der vil bevirke, at de vil vende sig væk fra Vesteuropa og forsøge mere eller mindre pudsig alliance, som vil give endnu en stimulering af den fandenivoldske nationalisme, som jo har præget den del af Europa i årtier.

Jeg vil godt slutte min ordførertale med at sige, at alle disse nationalister i Danmark, der drøner rundt og fortæller, at Danmark kan klare sig selv, og nu skal vi have nationalstaten, og nu skal vi det ene, og nu skal vi det andet, støtter i virkeligheden en politik, der på europæisk plan genopliver den nationalisme, der i dette århundrede har kostet millioner af mennesker livet i to verdenskrige. Millioner af mennesker døde, fordi nogle troede, at de var bedre end naboen, i stedet for at samarbejde med naboen. Det er det, Europatanken gjorde op med. Det er Europatanken, vi skal have bredt ud til en større del af Europa, og det er præcis det, diskussionen handler om op til Amsterdamafstemningen den 28. maj: Vil Europa gentage fortidens ulykker og fejltagelser, eller vil man følge den